

РЕШЕНИЕ

№ 4871

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4435** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Патентно ведомство на Република България, чрез процесуалния си представител М. В. срещу РЕШЕНИЕ (без номер) от 07.03.2022г. постановено по НАХД № 8612/2021г. на Софийски районен съд, НО, 6-ти състав. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № 37/19.05.2021г. издадено от председателя на Патентното ведомство, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 /три хиляди/ лева на основание чл.127, ал.1 и ал.6 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ за нарушение на чл.13, ал.2, т.2 във връзка с чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО.

В жалбата процесуалният представител на Патентно ведомство излага доводи за неправилност поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че изводите на съда са излезли извън обхвата на административно-наказателното производство, тъй като по-ранните права на санкционираното дружество следва да бъдат защитени от притежателя по исков ред. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендират се разноски в размер на юрк.възнаграждение.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът по делото – [фирма], ЕИК[ЕИК] не се представлява и не изразява становище по спора.

Прокурорът от СГП намира, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационната жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил.

Въз основа на приетите писмени доказателства районният съд е възприел следната фактическа обстановка: На 23.02.2021 г. Ф. Е. М. и М. И. И. – служители на Патентно ведомство на Република България извършили проверка на търговски обект – хотел-ресторант „Чукарите“, находящ се в [населено място], местност „Чукарите“ стопанисван от [фирма], като установили, че дружеството използва в търговската дейност по смисъла на чл.13, ал.2, т.2 във връзка с чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО предлагайки услуги – хотелиерство и ресторантьорство под знака „Чукарите“.

Проверяващите лица приели, че въпросния знак е сходен на регистрираната по национален ред марка с рег.№ 101137 – „Чукара“, словна, за услуги от клас 43 от МКСУ, със срок на защита до 09.06.2027 без съгласието на притежателя на марката [фирма]. Въз основа на направената констатация бил съставен АУАН № 3/23.02.2021 г., връчен и подписан от К. К. на същата дата. В резултат на съставения акт, бил издадено и процесното наказателно постановление.

При правилно установена фактическа обстановка обаче, районният съд е формирал правен извод, който настоящият състав не споделя.

От събраните по делото доказателства по категоричен начин се установява, че наказаното дружество е изпълнило състава на вмененото му нарушение.

Разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от ЗМГО предвижда, че правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който: 1. е идентичен на марката за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана; 2. поради неговата идентичност или сходство с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката; 3. е идентичен или сходен на марката за стоки или услуги, които не са идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, когато по-ранната марка се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на по-ранната марка или би ги увредило. В тази връзка и съгласно чл. 13, ал. 2, т. 2 от ЗМГО използване на търговската дейност по смисъла на ал. 1 /използване в търговската дейност на знак, идентичен на марката за стоки, за които тя е регистрирана, без съгласието на притежателя на правото на

марката/ е предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, или съхраняването им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак.

В конкретния случай по безспорен начин се доказва, че търговската марка „Чукара“, словна, е регистрирана на 26.03.2018 г. под рег.№ 101137 за отделни класове, един от които е клас 35 – административно управление на хотели. Санкционираното лице използва търговската марка „Чукарите“, която се явява сходна на регистрираната такава. Първоинстанционният съд неправилно е приел, че обектът, предмет на административната санкция не следва да бъде съотнасян към регистрираната много по-късно марка „Чукара“. От представените доказателства по делото, а именно: нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 114, том I, рег.№ 616, дело № 94 от 28.04.2017 г.; Удостоверения за категоризация № 00111/03.06.2008г., № 00099/03.06.2008г., № 00104/25.06.2018г. и №00103/25.06.2018г. - безспорно се установява, че санкционираното дружество [фирма] стопанисва и управлява търговския обекти ресторант, семеен хотел, хотел „Чукарите“ от 2008г., а търговската марка „Чукара“ е регистрирана през 2018 г.. Изложеното обаче не води до отпадане на административно-наказателната отговорност на дружеството, тъй като са налице всичките елементи от фактическия състав.

За да защити правата си обаче, санкционираното дружество има право да се противопостави на така регистрираната марка „Чукара“, като това противопоставяне не може да бъде осъществено в настоящото административнонаказателно производство. Редът за доказване правото на по-ранното използване на нерегистрирана търговска марка е този по общия исков ред, като компетентен е Софийския градски съд, съгласно разпоредбата на чл.125 от ЗМГО. В посочения смисъл направените доводи и твърдения не са относими в административно-наказателното производство.

Съобразно горното СЪДЪТ приема, че извършването на вмененото нарушение по чл. 13, ал.2, т.2 във връзка с чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО на санкционираното дружество, е доказано по безспорен и несъмнен начин, поради което районният съд неправилно е отменил наказателното постановление. Доколкото се установи, че в производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. и съществени такива, то настоящият съдебен състав счита, че наложената санкция е справедлива -същата е определена в законоустановения минимум. С оглед изложеното решението на СРС като неправилно следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което да се потвърди НП.

При този изход на спора и на основание чл. 63д от ЗАНН, при направеното своевременно искане, на касационният жалбоподател се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение (без номер) от 07.03.2022г. постановено по НАХД № 8612/2021г. на Софийски районен съд, НО, 6-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 37/19.05.2021г. издадено от Председателя на Патентното ведомство, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 37/19.05.2021г. издадено от Председателя на Патентното ведомство, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 /три хиляди/ лева на основание чл.127, ал.1 и ал.6 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ за нарушение на чл.13, ал.2, т.2 във връзка с чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Патентно ведомство на Република България разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.